

Előfizetési árak:

Égész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 „ — „
Negyedévre . 5 „ — „
Egy óra . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,

ahová az előfizetések és a
nap szétküldésére vonatkozó
bizonylatok intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
ahová a lap szellemi részé
illető minden közlemény in
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szép szavak.

Pécs, 1900. április 25.

Tegnap foglalta el hivatalát Gullner Gyula, az új belügyminiszteri államtitkár a minisztérium osztályfőnökeihez intézett beköszöntő beszéddel.

Hosszas vajadás előzte meg az ő kinevezését, a melyet nagy politikai jelentőségűnek tekintettek a szabadelvű pártnak úgy régi, mint új tagjai, mert nem kevesebbet jelentett ez, mint kezdetét a hatalomban való részvételnek, melyet a volt nemzetipárt a kormánypárttal való egyesülése fejében úgy számarányánál, mint különösen a tagjaiban rejlő kiváló képességek által képviselt nagy szellemi tőkéjénél fogva méltán várt.

Hogy ebből a szempontból Gullner kinevezését a régi szabadelvű pártnak még mindig a bukott miniszterelnök körül csoportosuló tagjai kézzel-lábbal elleneztek, azt csak természetesnek találhatjuk, mert ebben az új irányzat megerősödését s az hatalmuk rekonstrukciójának lealkonyodását látták; annál feltűnőbb azonban, hogy a volt nemzeti párt — legalább az ennek eszméit képviselő sajtóorgánumok nyilatkozatai után ítélve — Gullner Gyula kinevezésében elsősorban és kiválóképpen a párt-szempontot üdvözölték s főfontosságúnak azt a körülményt jelezték, hogy a jövő választásokat Gullner fogja vezetni.

Az ember szinte azt hinné, hogy ezek a nemzeti párti urak egészen megfélekedtek az új rendszer diadalán örvendezni, a melynek legjellegzetesebb tulajdonságának azt hirdették, hogy a nemzet akarata a választásoknál minden befolyástól menten, teljesen szabadon érvényesülhessen. Abból az örömszajból, mely a volt nemzeti párti sajtóban, felhangzik, kiérzik a meggyőződés, hogy a választások intézése ezentulra is megmarad a belügyminisztérium kezében, csak a személy változik, aki a választásokat vezetni fogja s új személytől várják, hogy ez az ő javukra fogja vezetni a választásokat, mint vezette a korábbi vá-

lasztásokat ő ellenük a bukott kormányelnök.

Meglehet, hogy igazuk is van, mert megszoktuk már, hogy azok a szép szavak, a melyek a kormányok programnyilatkozataiban elhangzanak, bizony csak szavak maradnak, a melyek nem igen vannak összhangban a tettekkel, mikor a hatalom érdekei forognak kockán. Így lesz ez a nemzeti akarat érvényesülésével is a választásoknál, a melynek csak addig fognak szabad folyást engedni, míg az a „választásokat vezető“ hatalom érdekeit nem veszélyezteti.

Ezek figyelembe vétele mellett nem találhatunk sok vigasztalást az új államtitkár szép szavaiban azok sem, akik benne nemcsak a választások leendő vezetőjét, hanem az új kormány jellegének, a jogtörvény és igazságnak a közigazgatás terén való érvényesítőjét szeretnék látni.

Mert valóban szép szavakat hangoztatott Gullner Gyula beköszöntőjében. A magyar állameszme presztizsének minden kétségen felül helyezése, törvényes és igazságos közigazgatás, tiszteletben tartása és ha kell, védelme úgy a közjogoknak, mint az egyéni jogoknak, *kérlelhetlen üldözése a visszaéléseknek*: ez a szép programja az új államtitkárnak, aki még külön hangsúlyozta, hogy nem lehet áldás az olyan közigazgatáson, ahol azok, kik a közhatalmat kezelik, nincsenek áthatva attól a gondolattól, hogy ők *nem urai, de szolgálói a közügyeknek és az ország lakosságának*; ha a tisztviselő nem érzi azt, hogy ő mint a közhatalom letéteményese arra van rendelve, hogy a törvénynek és rendnek védő pajzsa alatt ne csak boldogulni engedjen, de boldogulni segítsen mindenkinek. Akinek nincsen érző szíve az egyszerű nép érdekei iránt, *aki nem szereti a népet, jó tisztviselő nem lehet*, mert a kezébe letett hatalom az ilyen tisztviselő kezében vesszővé válik akkor is, mikor annak a hatalomnak a gyengékistápolásában támaszul kellene szolgálnia.

Szép szavak, magasztos kormányzati elvek; attól függ minden, hogyan fognak

alkalmazást nyerni az életben; mert az egyes felmerülő speciális esetekben nagyon tág tere nyílik az elvek magyarázatának; egyik törvényes és igazságos közigazgatásnak tartja azt, a mit a másik éppen az ellenkezőnek hisz; a visszaélések üldözésének ürügye alá már nem egyszer menekült a legsivárabb politikai hajsza: minden attól függ, hogyan magyarázzuk az elveket s hogyan minősítjük a felmerülő eseteket.

Ha az új államtitkár kormányzati elveit is úgy fogja alkalmazni a gyakorlatban, mint alkalmazza a közigazgatás reformjának kérdésében vallott régi elveit, úgy aligha várhatjuk tőle a közigazgatás megtisztulásának erélyes előmozdítását.

Gullner Gyula volt a régi nemzeti pártban az egyetlen, aki mindvégig határozott állást foglalt az államosítás ellen s ime most erre a kérdésre vonatkozólag már azt vallja programjául, hogy az állam érdekeit, az állami közigazgatás rendszerében, a végrehajtás terén *saját közeges által* kell biztosítani. Azzal, hogy nemcsak fenntartandóknak, hanem erősítendőknak, tartalommal megtöltendőknak mondja az önkormányzati szerveket, semmi olyant nem mondott, amit nem hangoztattak volna az államosítás hívei már akkor, mikor ő még tüzzel-vassal küzdött ellenük és államosítási törekvéseik ellen.

Magyarországon a közigazgatásnak az önkormányzat kezén való meghagyása nemcsak egyszerűen a kormányzati politika kérdése, hanem főfontosságú alkotmánybiztosíték is. Állami közigazgatás mellett az ország alkotmányát egyetlen tollvonással eltörölheti a hatalom, mert az alkotmánynak nálunk nincsen egyetlen más kézzelfogható, reális biztosítéka, mint az hogy a végrehajtó hatalom közegei a közigazgatásban a nemzet önkormányzatától nyerik mandátumaikat.

Azzal pedig ne áltassa magát senki, hogy ez az alkotmánybiztosíték nem válhat aktuálisná, mikor az alkotmány felüggesztését csak az teszi lehetetlenné, hogy a végrehajtó hatalom az alsó foko-

„Pannonia“ kávéházban naponta előadás. **ELITE ORPHEUM-ENSEMBLE**
Ujdonsági Estély.
PURIM BÁL

kacagtató énekes bohózat.

„GIARDINETTO“ előadva egész társulat által. — Kezdeté 8 órakor. — Szabad bemenet. — Fentartott hely 50 kr. — Szigorú családi műsor.

Számos látogatást kér
BÜTTNER JÓZSEF.

zatban önkormányzati közegek kezében van, akik a törvényt a központi hatalom ellenében is megvédelmezhetik.

Közelebb van ennek aktualitása, mint sokan hinnék, azért nagyon gyanús az, mikor az államosítás ellensége a hatalom polcára jutva, máról holnapra az államosításban látja az állam érdekeinek egyetlen biztosítékát.

Hírek.

Pécs, 1900. április 25.

Mire föltamadunk.

A szegény ember, ha eljön az utolsó órája, nyugodtan csukhatja le a szemét, biztos lehet felőle, hogy halála után nem nyilvánítják agyalágyultnak, korhelynek s más efélelnek a telhetlen és kapzsi örökösök. A gazdag ember sokszor megmásítaná a végrendeletét, ha látná, hogyan marakodnak koporsója mellett a szerető rokonok.

Két évvel ezelőtt történt, hogy egy *Sztepanics* Sztepan nevű milliomos földbirtokos nyomtalanul eltűnt pétervári lakásáról. Eltűnésének módja azt sejtette, hogy szerencsétlenség áldozata lett s az éhes rokonság mindent elkövetett, hogy a holtánilyvánítás minél előbb megtörténjen. A törvényszék a sok zaklatásra kihirdette a holtánilyvánítást s a múlt év őszén fölbontották a végrendeletet is.

Alig hirdette ki a közjegyző a végrendeletet, a rokonság sietett megtámadni. *Sztepanics* László, az örökös fia, azzal támadta, hogy az apja az utolsó esztendőben agyalágyult volt, egy öcsce ki akart marni egy özvegyet ötezer rubeles örökségéből azzal a megokolással, hogy az asszony, a kivel *Sztepanics*nak viszonya volt, kieroszakolta tőle az ötezer rubelt s így tovább,

Néhány héttel ezelőtt egy levél érkezett *Sztepanics* Lászlóhoz. A levelet az apja írta, a ki értesítette, hogy utban van hazafelé, Kinából. A levelet misztifikációnak tartották, egy hétre rá azonban megérkezett *Sztepanics* s ekkor már semmi kétség sem lehetett a felől, hogy a holtá nyilvánított ember valóban él.

A föltámadt halott elbeszélte, hogy

Tomkszba utazott annak idején s mivel rövid ideig szándékozott elmaradni, nem bucsuzott el senkitől. Tomkszban találkozott egy barátjával, a kinek déli Kinában nagy kávételepe van. Ez a barátja rábeszélte, hogy menjem vele s ő minden gondolkodás nélkül hajlott a szavára. Levelet barátja tanácsára nem irt soha, hogy lássa, mi történik idehaza, ha ő nincs itthon.

A meglepett rokonok persze igen kellemetlenül érezték magukat s nem mertek semmit sem beszélni a perekről, a melyek még meglehetősen távol voltak a befejezéstől. *Sztepanics* ügyvédje azonban elmondott mindent s erre az öreg ur kezdte meg a különböző eljárásokat.

Elsőben is megsemmisítették a holtá nyilvánítás kihirdetését. Azután átadták az egész hagyatékot a tulajdonosnak, végül pedig a végrendeletet megtámadó pörököt szüntették meg. A mikor mindez megtörtént, *Sztepanics* Sztepan családi tanácsba hívta össze mindazokat, a kiktől a régi végrendeletében gondoskodott.

— *Sztepanics* László, mondta a fiának te keveseltesd a nyolcszázötvenezer rubelt, a mit rád hagytam és a törvényszék előtt azt állítottad, hogy az utolsó esztendőben agyalágyult voltam, azért hagytam másokra is valamit.

Azután az öcscséhez fordult:

— *Sztepanics* Elek, te azt mondtad, hogy *Gnyedics* Mártával viszonyom volt, azért hagytam rá ötezer rubelt.

Igy folytatta az öreg végig az egész rokonságon. Igen érthető, hogy mindegyiket nagyon kellemetlenül érintette, hogy a halott fejükre olvassa bűnüket. A mikor már mindenkin végigment *Sztepanics*, akkor azt mondta:

— Nem vonok kérdőre senkit, hogy honnan tudja, honnan vette azokat az okokat, a melyekkel intézkedéseimet a maga javára meg akarta másítani. Szemenszedett hazugságot is elkövette, hogy megrágalmazott egy tisztességes asszonyt, csak azért, hogy megfoszthassa ötezer rubeljétől. Nekem sohasem kellett töletek semmi, azt nem mondhatjátok, hogy valami nagy szeretettel lettetek volna hozzám. A mit rátok hagytam, ajándék, a mit meg kell köszönni. Ti pedig mindenféle piszkos eszközökhöz fordultatok, hogy föltal-

játok, a mit egész életemen át összegyűjtöttem s hogy fölfaljátok egymást. Agyalágyultnak mondott a saját fiam, mert keveselte az örökséget, a hitvány. És meggyalázta azt a szegény asszonyt, a ki a családotokban a legtisztességesebb, a tulajdon öcsém. Nos, én élni fogok törvényadta jogommal s egyikre sem hagyok egy kopeket sem. *Gnyedics* Mártát kivéve, a ki tizezer rubelt kap. Egészséges vagyok, sokáig élhetek, elkölthetem még a mim van.

A megleckéztetett örökösök újra pört akartak indítani, a törvényszék azonban elutasította őket.

Napirend 1900. április 26-án.

Naptár: csütörtök, ápr. 26. Róm. kath.: Kilit. — Prot.: Klétus. — Görög-kel.: (április 13.) Márton. — Zsidó: Nisan 27. — Nap két 4 óra 55 perckor; nyugszik 6 óra 3 perckor. — Hold két 8 óra 15 perckor reggel; nyugszik 11 óra 25 perckor éjjel.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: enyhe idő várható, jelentékeny csapadék nélkül.

A pécsi tanítótöbbség évi rendes közgyűlése d. e. 9 órakor a polgári leányiskolában.

Szegényügyi választmány ülése a városházán d. e. 11 órakor.

Katonai sorozás a Scholz-sörházban d. e. 8 órakor.

Pécsi izr. hitközség rendkívüli közgyűlése d. u. 5 órakor.

— (**A főispán itthon.**) Báró *Fejérváry* Imre főispán, mint azt lapunk tegnap esti számában már megírtuk tegnap este érkezett haza a budapesti gyorsvonattal Fiuméből. A főispán azonban nem — mint azt téves információ alapján írtuk — nejevel, hanem egyedül jött. Bár a főispán nejeének egészségi állapota az utazás közben lényegesen s örvendetes módon javult, orvosai tanácsára még gyengélkedő állapotát tekintve, nem tér haza Pécsre, hanem az állandó időjárás bekövetkeztéig *Abbáziában* fog tartózkodni, a hova a főispán hazatérte előtt kísérte el. A főispán, mint értesülünk, csupán három napig marad itthon s aztán Budapestre megy, honnan három nap mulva három heti tartózkodásra *Abbáziába* utazik.

— (**Apad a Duna.**) Ugy látszik, hogy az évente fenyegetőző egyik elemi csapástól:

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Rémes éj.

(Igaz történet.)

Angolból: K. Mártonffy Imre.

Tengerésznek való éjjel volt; enyhe szellő, nyugodt tenger és a száraz föld több mért-földnyire távol. Hajónk neve »Livingston« volt és az indiai oceánt szelte át.

Hajó orvos valók s éppen ágyamban akartam elhelyezkedni, mely kis szekrényzerű helyet foglalt el, midőn a szomszéd kajüttben lépteket hallottam. Abban a hitben, hogy valaki talán beteg lett, felvettem a kabátomat és ugyanabban a percben ott termettem, hol Tensen, a mi fizető mesterünk lépett be a másik ajtón. Éles vadászkést tartott a kezében s jelekkel adta tudtomra, hogy dugjam el. Hirtelen a cabine függőnye mögé rejtettem, de alig léptem vissza, midőn kinyílt az ajtó s *Wellmann* gépész támolgott be, mire Tensen az egyik gyertyát elvitte és jó éjt kívánt.

Wellmann régóta betegeskedett s gyógyíthatlan betegsége volt — legnagyobb foku delirium-trémens. — Rögeszméi különböztek; azt is fejébe vette, hogy a hajón összeesküdtek, hogy őt minden képzelhető módon kinozzák és végül, hogy kezét, lábát össze akarják kötni és a cápáknak dobják oda marta-

lékul. Órák hosszáig ült kajüttjében, kezében késsel, bár minden csekély zajra összerezzenett és tagjai remegtek. Mindenkit ellenségének tartott kívülem.

— Hogyan? — szoltam hozzá. — Hát még nem fekszik le öreg?

— Pszt! — sziszegé és pillantása, mozdulatai sejtették, hogy valami jelenséget vél látni. — Pszt! Ott vannak ismét és huh, oly sötét van. Nem merek lefeküdni, meg fognak ölni. Tessen ellopta vadászkésemet, ugy, hogy nem is védhetem magam.

— Ne féljen semmitől, kedves barátom, — mondtam — majd megvédem én. Jöjjön velem és fekdjék le nyugodtan.

— Nem, nem! — felelé izgatottan. — Most nem, doktor ur. Várjunk, míg felkel a nap. A sötétben nem tudnék önnel birkózni. Égve marad a lámpa?

Igenlőleg bólintottam, aztán arra kért, hogy a lámpa mellett az én kajütt ajtóm előtt aludhassék, ugy, hogy bele kellett egyeznem. Kiterítettem neki a matracot és intettem, hogy fekdjék le. Egy óra hosszáig nyugodtan fekdtt, de ritkán hunyta be szemét, folyton a sötétségbe meresztette tekintetét, mintha ellenségeket látna. Kötelességemnek ismertem, hogy ébren maradjak és ezért nem fekdtem ágyamba, hanem levelet írtam.

— Doktor. — Mondá a beteg hirtelen.

— Azt hittem, hogy alszik, — vizonzám. — Mit akar?

— Adjon nekem ima könyvet, aztán nem zavarom többé.

— Nincs nálam, *Wellmann* — jegyzém meg — de itt van a biblia.

Megköszönve átvette és én tovább írtam. Nagyon nem merültem bele az írásba, sőt helyiely-közzel megfigyeltem, a mint a könyvet kinyitva buzgón imádkozott. Nehéz izzadság csöppek gyöngyöztek a homlokán.

Wellmann józan állapotában igen derék, jószívü ember volt s a mellett tisztességes is. Hirtelen kedélyváltozása jót sejtetett velem s midőn fáradt lettem, felöltözve az ágyamra döltem. Meg kell jegyezmem, hogy ez alkalommal nagy zsebkésem az asztalon fekdtt. Alig szenderegtem egy kissé, mikor körülbelül egy óra mulva felébrövedve, *Wellmann* láttam ágyam előtt. Soha sem fogom arcának kifejezését elfelejteni, olyan volt, mint a vadállaté, mely zsákmányára ugrani kész. Félig felemelt kezében volt a zsebkész, melyet kinyitott.

Tekintetünk találkozott. Áldom a végzetemet, hogy lélekjelenléteemet megőriztem s ennek köszönhetem, hogy nyomorultul nem haltam meg. Ha felkelek s menekülni igyekszem, akkor sokkal erősebb ellenfelem kétségkívül legyürt volna. E helyett nyugodt, kissé szemrehányó hangon mondtam:

— Ah, *Wellmann*, miért költött fel engem? Tegye csak a könyvet a szekrényre. Jó éjt! korán kell felkelnem.

Aztán behunytam a szememet, de nem előbb, míg észre nem vettem, hogy az örült a kést hirtelen háta mögé rejté és sötét, merrev tekintete megváltozott s zavartan, bután nevetni kezdett.

az árviztől meg lesznek kímélve az idén gazdánk, mert mindenünnen, hol eddig árvízveszedelemtől tartottak, most megnyugtató hírek érkeznek. A m. kir. földmívelésügyi miniszterium vizrajzi osztályának tegnapi keletű jelentése szerint a Duna és Dráva mindenhol elérte már a legmagasabb vizállását s a Duna Budapest, Paks és Mohácsnál állandóan apad. A drávamenti városokból is, így Eszékről is megnyugtató hírek érkeznek: a Dráva tegnapi óta — midőn a legmagasabb vizállást érte el — apadóban van. A felső vidékről érkező hírek szerint ott állandóan napos, derűs idő van, a barometerek magasan állanak s így veszélyt okozó nagyobb esőzésektől nem kell már tartani.

— **(Jogász táncestély.)** A helybeli jogakadémia polgársága által május 2-án a Vigadóban tartandó házi táncestély sikerének érdekében a jogászság, illetőleg a rendezőség, élén az elnökkel nagy tevékenységet fejt ki. A tombolához szükséges tárgyak gyűjtését megkezdvén, ma már úgy mennyiségre, mint minőségre nézve igazán szép és érdekes nyerevény tárgyak vannak együtt. A közönség is érdeklődik a házi táncestély iránt, mit bizonyít azzal is, hogy tombolatárgyakat bocsájt a rendező bizottság rendelkezésére.

— **(Halálozás.)** *Konvalinka* Ignác, a déli vasut nyugalmazott fűtőházi főnöke, tegnap éjjel fél tizenkét órakor 89 éves korában elhunyt. Temetése holnap, f. hó 26-án délután 4 órakor lesz a Kálvária-utca 48. sz. házból a budaikülvárosi temetőbe. A gyászmisét f. hó 28-án reggeli 9 órakor tartják a belvárosi plébániatemplomban. Az elhunytat özvegyén kívül négy leánya és kiterjedt rokonsága gyászolja.

— **(Buzaszentelés.)** Ma reggel hét órakor a székesegyházból körmenet indult a bányatelepi-ut melletti földre, hogy ott Márknapi buzaszentelés megtartassék. A körmenetet *Spieß* János kanonok vezette s ott voltak: *Troll* Ferenc vál. püspök, *Szeifric* István és *Wurster* József kanonokok s többen

— Hahá! — nevetett. — Azt hittem, hogy itt a könyv. Jó éjt. — Egy csepp kedvem se volt már többé aludni s miután néhány percig nyugodtan feküdtem, megdörzsöltem szememet és szemrehányólag mondtam:

— Ejnye, ejnye Wellmann, kár volt, hogy felébresztett! Most nem tudok aludni s legjobb lesz, ha folytatom a levélírást.

E szavakkal felugrottam ágyamból és az íróasztalhoz ültem. Hiába néztem szét lopva, a késemet nem láttam sehol. Végre az ágyon, melyre a beteg lefeküdt, láttam elővillanni a pengéjét.

— Tehát fogoly vagyok — gondolám — és börtönöröm egy örült. Valóban kellemes.

Kevés reményem volt, hogy valahonnan segítség jöjjön. Minden reményem abban volt, hogy a legénység közül valaki meg fog betegedni gutaütés, kolika, cholera morbus, bár melyiket szívesen gyógyítottam volna most. Segélyért nem volt szabad kiáltanom, még kevésbé lehetett menekülést megkísérlelnem, mert az dühét még jobban felingerelte volna és tehetetlenül kerültem volna hatalmába.

— Csak legalább azt a kést kaparíthatnám meg — gondoltam magamban — mert könnyen megeshetik, hogy áldozatul esem saját késemnek. Ha a kés birtokomban volna, akkor az ily örülttel könnyebben megbirkózhatnék. Még mindig a kezében volt s a biblia olvasása csak előkészület volt terve kiviteléhez. Örültségének volt módszerűsége. Egész taktikámat csak arra irányítottam, hogy késemhez

a helybeli papság köréből. A körmenetben a püspöki papnövelde és tanítóképző növendékei, a népiskolák és a főgimnázium tanulói is résztvettek. A körmenet 9 órakor tért vissza a székesegyházba.

— **(Hitközségi közgyűlés.)** A pécsi izraelita hitközség rendkívüli közgyűlést tart holnap (csütörtökön) délután 5 órakor a hitközség dísztermében. A rendkívüli közgyűlésnek több, a hitközséget érdeklő fontos ügy képezi tárgyát.

— **(A pécsi járás sorozása.)** Két nap óta tartott munka után tegnap délután fejezték be a pécsi járási legények sorozását 1900. évre a Scholz-féle sörcearnokban. A sorozó bizottság tagjai *Seeh* Károly nyugalmazott főbíró polgári elnökle alatt: *Waniss* Sándor járási főszolgabíró, *Trixler* Rudolf járásorvos, a közös hadsereg részéről *Durália* Pál őrnagy, *Papanek* Otto hadnagy, dr. *Scholz* Jenő ezredorvos, a honvédség részéről *Rudolf* kapitány, *Boditzky* főhadnagy, dr. *Nagy* ezredorvos voltak. Sorozásra összesen 535 ujonc került, kik közül 172 vált be katonának s így a sorozás elég szép eredményűnek mondható, miután a mérték alá állított legények 32 1/2%-a vált be katonának.

— **(Biciklisták figyelmébe.)** Üdvös rendeletet adott ki ma a város tanácsa. Felhívja ugyanis a kerékpártulajdonosokat, hogy május 15 ig az esedékes kerékpáradót befizessék és nyolcvan fillér befizetése mellett *kiszolgáltatandó jegyeket az e célra készült tartóval a székre illeszessék.* Azok, kik kerékpárokat az adó befizetése nélkül használnak, az évi adó négyzszerezésével fognak megbüntettetni.

— **(A város gazdasági választmánya)** tegnap délután 3 órakor ülést tartott a városháza gazdasági tanácstermében *Herbert* János, gazdasági tanácsos elnökle alatt. Az ülésen a jegyzőkönyvet *Csismadia* Géza, másodaljegyző vezette s jelen voltak: *Rauch* János főmérnök, *Suha* Rezső erdőmester, *Bubregh* Nándor gazdasági felügyelő s *Egry*

jussak. Először kértem őt, hogy kíséren el a szomszéd kabinba, hol a gyógyszerár volt s adok neki csillapító orvosságot. De gunyosan hunyorgatott, mintha mondta volna:

— Valóban oly ostobának tartasz engem?

— Opium épen jó lesz önnek — folytatám. Egy pillanatig úgy látszott, hogy elfogadja ajánlatomat.

— Szabad magamnak a morphiumból vennem? — kérdé és hogy gyanumat eloszlassa, hozzátéve: — Látja, ön mindig nagy adagot ad nekem.

— Természetesen, viszonzám, ön maga vehet, a mennyit akar.

Egy pillanatig gondolkozott s végre elhatározta, hogy nem megy el. Reményem ismét alászállt s annál jobban, midőn láttam, hogy nyugtalankodni kezd s a késsel játszik.

Végre ismét szerencsés gondolatom támadt. Felkeltem és úgy tettem, mintha levétközni akarnék.

— Oh az ördögbe! — kiáltottam s óramat felhuztam — egy órakor megállt az óram. Nézze meg ott fönn Wellman, hány óra van.

— Hogy ezt megtehesse, egyik ládára kellett állnia, mert az óra magasan állt. Wellman fellépett és én a milyen gyorsan csak tehettem, lehajoltam és megragadtam a kést. Egy pillanat alatt ismét leugrott és borzasztó káromkodást hallatva rohant rám, megragadva mind a két karomat és a sarokba szorított.

— Micsoda ostobaságot csinál, Wellman? — kiáltottam fel és erőltetve nevettem, való-

József, *Eizer* János, *Göbel* Kálmán, *Gyimóthy* Gyula, *Cirják* Ignác, *Graumann* János, *Körösztös* József, *Krisztian* György, *Petrovics* István, *Rausch* József és *Tiefenbacher* Nándor, bizottsági tagok. A választmány a szigetikülvárosi legelőnél az átjáró közönség által okozott károk megszüntetésére javaslatot végett *Bubregh* Nándor, *Cirják* Ignác, *Eizer* János és *Krisztian* György tagokból álló bizottságot küldött ki. A városi kocsisok fizetését havi 30 forintra javasolja emelni. A központi temető céljaira vásárolt területből az egyelőre el nem foglalandó 24 holdat évi 1104 forintért bérbeadni javasolja a választmány. Végül a városi adóhivatal helyiségeinek kibővítési ügyét és a városi közvilágítás ügyét a pénzügyi, illetve a közrendészeti bizottsághoz tették át tárgyalás végett.

— **(Munkanélküliek gyűlése.)** Az általános munkahiány miatt különösen a helybeli kőművesek és asztalossegédek panaszkodnak már hetek óta. Sokan külföldi utlevelet is váltanak és kimennek idegenbe munkát keresni. A nagyrész azonban itthon marad s várja a jobb napokat. Ezeket a munkanélküli munkásokat hívták össze ma délután 3 órára *Végh* József és *Szabó* József a gyár-utca 7. szám alatti munkásoképző-egylet udvarára értekezletre, hogy ott a munkások bajait megbeszéljék. Az értekezleten a rendőrhatalóságot *Schulz* Ferenc rendőrkapitány képviselte, kíséretében *Kováts* Antal rendőrbiztossal. Beszéltek pedig *Szabó* József, *Végh* József és még többen s az értekezlet azt határozta, hogy a munkanélküliek nevében nagyobb akciót indít, hogy a munkaadók részletekben elosztva fogadják őket is munkába s azonkívül a városi Tanácshoz is feliratot intéznek s legközelebb népgyűlést tartanak a munkások bajainak orvoslása tárgyában.

— **(A Közép-Duna áthidalása.)** *Tafner* János, községi bíró, a közép-Duna áthidalása ügyében értekezletet hív össze egy felhívásban, melyet az érdekelt községi bírák-

jában azonban halálos verejték ilt a homlokomra. Hisz az fáj, ember! Ne szorítson! A kére csak néhány percig van szükségem. Miközben ezt mondtam, merően ránéztem s láttam vad, állatias arcát, hülye vigyorgását. — Nevetve eresztett el és miközben ágyához ment vissza, mondá:

— Egyszer nagyon ravasz volt velem szemben, doktor!

— De hát mit akart tulajdonképpen azzal a késsel? — kérdém.

— Doktor, — viszonzá komoly hangon — nyugalomra akarok térni.

— Hogyan érti azt? — kutatóm.

— A szegény Wellmannak meg kell halnia, különben megöli őt a kapitány, nyakába akaszt egy kötelet és ledobja — le a forgó, tajtékzó hullámsírba. Mindnyájan közös bandát képeznek s gyűlölnék engem, mind, mind!

Ekkor négyet ütött az óra s már reméltem, hogy valaki jönni fog, a ki kinos helyzetemből kiszabadítson. De ekkor a kajütt lámpája mindinkább homályosodni kezdett és úgy látszott, hogy nemsokára elalszik.

— Wellman — szóltam újból hozzá — nem akar ma éjjel aludni?

— Igen — viszonzá ünnepélyesen — aludni fogok, de önnek is kell aludnia.

— A világosság mindjárt elalszik — folytatám. — Menjen a kamrába és hozzon egy gyertyát.

— Micsoda? — sziszegé fogai közt — kimenjek a sötét éjben, hogy az ördög el-

hoz intézett. Az értekezlet május hó 13-án délelőtt 10 órakor lesz Báltaszéken a község-háza tanácsstermében.

— **(Egy egyházközség baja.)** A csurgói ev. ref. egyházközségnek mintegy 60 tagja jött össze értekezletre, hogy miként lehetne segíteni a kuszált egyházi viszonyokon. Az értekezletet Verbay lelkes vezető nyitotta meg. Dr. Vida Károly lelkesítő beszédet tartott az egybegyűltekhez s egyben 100 koronát ajánlott fel az egyházi adósságok törlesztésére. A szép tett hatása alatt számosan ajánlottak feltekintélyes összegeket s végül elhatározták, hogy egy nyilvános egyházközségi ülésen fogják e kérdést tárgyalni.

— **(Kegyetlen anya.)** Özv. Müller Bertalanné házassági lakos panaszt emelt a minap a községi előljárásnál, hogy Görbér Erzsébet nevű rokona, ki eddig Szlavóniában tartózkodott, ezelőtt négy hónappal meglátogatta őt és arra kérte, hogy míg a fővárosban akad dolga, elvégezi, tartsa magánál négy éves Mariska nevű leányát. Müllerné hajlandó volt rokona kérelmének eleget tenni s magánál tartotta a leánykát, de Görbér Erzsébet eddig nem tért vissza és azóta hírt sem hallott magáról. A kegyetlen anya ellen most kibocsájtották a hivatalos körözüvényt, hogy hatósági uton kényszeríthessék saját gyermekének eltartására.

— **(Felfordult kocsi.)** A Kaposvári utcán üres kocsi jött le a városba s a mint a keresztnél fordulni akart, hogyan-hogyansem, a kocsi oldalra borult, a kocsis meg kiesett a kövezetre s megérte összedni magát. Nagy szerencse volt, hogy a lovak amolyan jámbor gépek voltak s rögtön megállottak, különben a kocsison keresztül huzzák volna a nehéz kocsit. Így azonban néhány ember segítségével helyre állítván a felfordult kocsit, felült s tovább hajtott.

— **(Szerencsés végű baleset.)** Kelemen Kraizler János pécsi lakos tegnap délután biciklin kirándulást tett a tettyei fensikra, ahonnan lejövet nem fékezte a gépet,

vegye a lelkemet, testemet és szétszórja csontjaimat az egész hajón? Nem, nem!

A lámpa lobogni kezdett.

— Látja — mondám — nemsokára elalszik s ön a legjobban tudja, hogy az ördög legjobban szereti, ha sötétben lehetünk.

— Hová lesz a világosság, ha elalszik? — mormogá magában.

Aztán felugrott, a lámpába nézett, aztán egy félnék pillantást vetett a sötét sarokba.

— Ne engedje ki! — ordította. Az Isten szerelmére fogja meg, hogy el ne aludjék! — Jöjjön velem doktor, hozzunk gyertyát.

Szívesen engedelmesskedtem neki. Alig három lépésnyire a kajütt-ajtóból, hiába igyekeztem elébe kerülni. Alig hogy észrevette szándékomat, midőn az örület újból kitört rajta.

— Hah, gazember! — kiáltott fel. Egyedül akarsz hagyni?

Ezzel mellen ragadott, visszalökött és a következő pillanatban teljes erővel a földhöz vágott.

Aztán a kőkorsót, mely az asztalon volt, megragadta és fejéhez vágva, ezer darabra törte. Az örület egy pillanatra megállt, látva munkáját, mondá:

— Jól van, de egész biztosra kell mennem s akkor doktor követlek téged.

És halk köhéscseléssel távozott mellőlem, visszament a kajüttbe, kétségkívül, hogy a kést hozza elő.

minek következtében a kerékpár a meredek uton oly rohamosan haladt lefelé, hogy a biciklista lebukott s a gép összetört. Dacára az elképzelhető nagy zuhanásnak, Kelemen néhány jelentéktelenebb bórhorzsoláson kívül más baj nem érte, mi valószínűleg annak köszönhető, hogy a beleset már körülbelül a lejtő végén történt s hogy a kerékpáros a fűvel benőtt árokba esett.

— **(Szobatus a vidéken.)** Berkes István kis kozári lakos házában a napokban tűz ütött ki. A tulfutott kemence csövétől tüzet fogott a padlásnak a szobába nyúló mestergerendája, mely csakhamar lángot vetett s ettől tüzet fogott a szobaablak két függönye is. Szerencsére idejekorán észrevették a veszélyt s eloltották a tüzet, mely a gazdának körülbelül százhusz korona kárt okozott.

— **(Sorozás Pécsen.)** A pécsi illetőségű hadkötelesek sorozása holnap (csütörtökön) kezdődik a Solc-féle sörházban. Holnap az 1879-ben született hadkötelesek kerülnek a sorozó bizottság elé; holnapután az 1878. és 1877. születésűeket sorozzák; szombaton pedig a vidéki illetőségűek sorozásával nyert befejezést az ujoncozás, mely naponként reggel 8 órakor kezdődik.

— **(Gazdátlan kocsi.)** Göröcsöny község határában a hatóság emberei tegnap egy gazdátlan kocsit és lovat találtak az országúton. Valószínű azonban, hogy a kocsinak mihamarább előkerül a gazdája is, mert alkalmasint a mezeti munkát végző gazdák mellől kallódott el a kocsi, melyet most igazolt tulajdonosának jelentkezéseig a község-háza istállójában őriznek.

— **(Tettenért tolvaj.)** Wranicsek Lipót pécsi budaikülvárosi lakos már húzamosabb idő óta észrevette, hogy a fáskamrájában levő tüzelőanyagját valaki lopja. Gyauja nem volt senkire, míg nem sikerült tegnap délután a fatolvajt, Kucora Imréné nap-számosnő személyében tetten érnie. Az asszonyt följelentették a bíróságnál.

Most vagy soha, elhatároztam, hogy megmentem életemet. Alig hogy hátat fordított, már felugrottam. A másik pillanatban kiugrottam és a lépcsőhöz rohantam.

De midőn ezen felszaladni akartam, elcsusztam és lezuhantam. A következő pillanatban szitkokat hallottam és az éles kés utánam repült, de a fejem fölött a deszkába furódott. Az esésem mentett meg. Kihúztam a kést a falból és a földéltre rohantam. Mikor láttam, hogy az örület felhagyott az üldözéssel, egy percig megálltam, hogy lélekzetet vegyek, fejemre kendőt kötök, mert már ájaldozni kezdtem.

A korláthoz támaszkodva, szivtam be az üde éjjeli levegőt és magamhoz tértem. Elhatároztam, hogy a kapitány kajüttjébe megyek, jelentést teszek és segítséget kérek. De alig hogy a lépcsőn fel akartam haladni, sötét alak rohant el mellettem, felnézett a csillagos égre, aztán felszaladt a fedélzetre s egy loccsanás jelezte, hogy a tengerbe ugrott a boldogtalan.

— Legénység, a fedélzetre! — ordítam s a kiáltás minden oldalról visszhangzott. Aztán a kormányrudhoz siettem, hol a mentőövek lógtak. Ott voltak a villamvilágító lámpák. Megnyomtam a gombot és meggyult valamennyi lámpa. Vakító fényt árasztott a tengerre. A kapitány azonnal felszaladt az emelvényre és megállta a hajót.

— Le a csónakot! — vezénylő. Palack

— **(Római sir.)** Laibachban az igazságügyi palota alapjának ásása alkalmával érdekes leletre akadtak a minap. A föld mélyében egy ólomkoporsót találtak, a melyről kétségtelenül meg lehetett állapítani, hogy a római korból való. A koporsó 195 centiméter hosszú, 55 centiméter széles és 55 centiméter mély. Mikor felbontották, egy teljesen ép női csontvázat találtak benne. A csontváz mellett többek között egy hosszú aranyláncot, több igazgyöngyöt, aranszálakból font hajhálót, aranygyűrűt és sok drágakövet találtak.

— **(Akinek a kisbíró a barátja.)** Pfeifer János hercegszöllősi legény a napokban egy görbe napot akart csinálni magának, minek elérése végett már a kora délutáni órákban bevette magát a falu korcsmájába s elkezdett inni. Persze tíz órára már berugott s mire elkövetkezett a záróra, olyan részeg volt, hogy össze akart törni mindent. De nem éppen jámbor szándékáról még idejekorán értesítették az előljárást, de a duhaj legény a hatóság embereinek is ellentállt, mondván, hogy ő azt tehet, amit akar, mert a kisbíró neki jóbarátja. Persze nem sokat adtak erre s becipelték a község-házára, hol részegsége tartamára szállást adtak neki s még ráadásul meg is büntetik a duhajkodás miatt.

— **(Két tojás, meg egy kofa.)** Ez volt a mai hetipiac szenzációja. Akként történt a dolog, hogy Baumann Józsefné tettye-utcai lakos kofaasszony tojást árult a piacon, a midőn hozzájött egy Kerekes Zsófia nevű, Pécsen szolgáló szakácsné, ki nagy szakértelemmel kezdte vizsgálgatni a tojásokat, miközben az a pech érte, hogy két tojást összetört. A kofaasszonynak sem kellett több. Óriási dühvel fakadt ki a szakácsné ellen, ki a maga részéről sem maradván adós díjmentes cimadományzás dolgában, a csete-paté rövidesen oda fejlődött ki, hogy a két némbor egymás hájába kapaszkodott. A veszekedésnek — melynek természetesen sok nézője akadt — a sarkosrendőr vetett véget, ki mind a két asszonyt felcipelte a rendőrkapi-

rumot a csónakba, kettőt pedig az kap, ki a szegény Wellmant megmenti.

A csónakot gyorsan vízre bocsátották és eveztek a szerencsétlen felé. Tíz kínos perc múlt el s a csónak után néztünk, mely kis pontnak tűnt fel előttünk. Öt perc múlva evezőcsapások jelzik, hogy visszatérnek.

— Boot a hoy! — kiáltá a kapitány és a szél meghozta a választ rá:

— All right, megvan, kapitány.

Érdekes volt a legénység öröme, mikor megtudták, hogy meg van mentve.

— Szegény fiu! Isten segítse! Derék ember volt, kiáltottak össze-vissza.

Félig holtan hozták a földéltre, aztán erősítőt adtak neki, s két ór vezetése mellett ágyához vitték, hol lefektették.

— Hol találtatok meg? — kérdé a kormányos.

— Elöl a vasmacsákára kapaszkodott és úgy bámult ránk, mint a pávián.

Wellmant megérkeztük a kórházba vitték. Később elmondta nekem, hogy azért akart engem megölni, hogy ha aztán önmagát kivégezte volna, legalább legjobb barátja mellett lett volna. Ami fejszémemet illeté, az gyorsan meggyógyult, de a helyét a sirba viszem — mint emléket az örülettel eltöltött rémes éjjelről.

tányság elé, hol kölcsönösen panaszt emeltek egymás ellen.

— **(A fonográf, mint ügynök.)** Edison korszakalkotó találmányát mindeddig leginkább szórakozásra használták fel, de praktikus, pl. üzleti célokra nem igen alkalmazták. Ebben a tekintetben tehát Brunck Károly nürnbergi artistaügynököt uttörőnek lehet mondani, mert ő a legújabb idő óta szerződés közvetítéseinek a fonográfot használja. Az ügynök a hozzá forduló komikusokat és énekesnőket beleénekelte a fonográfba és a hengereket az illetők reportóárjáról megküldi az igazgatónak. Ez a kitűnő és eredeti eszme valószínűleg hamarosan utánczókra fog találni, mert a fonográf-fölvételből az igazgató többet tud meg, ami a hölgyek és urak művészi képességeit illeti, mint a legmagasztosabb kritikából.

— **(Egyenruha szállítás.)** A máv. miskolci üzletvezetősége különböző egyenruházati cikkek szállítására pályázatot hirdetett. A pályázati feltételek a pécsi kereskedelmi és iparkamaránál megtudhatók. Ugyanott a pályázni kívánók ajánlati mintát is kaphatnak.

— **(Kompforgalom megindítása.)** A Gombos és Erdőd között április 18-án megszüntetett kompforgalmat április 23-án oly korlátozással indították meg, hogy egyelőre csak a nappali vonatokat fogják átvenni.

— **(Poétikus tolvaj.)** Nem csekély poézisra vall az, ha valaki a dühöngő tavaszi hangulattól elkapatva virágtolvajlásra adja a

fejét. Ebbe a hibába esett Valentin József pécsi cipészlegény, ki ma délelőtt a Széchenyi-tér sarkán levő kertészek egyikétől két cserép virágot lopott el s kereket akart oldani. De a kertésznő idejekorán észrevette a dolgot s elcsipte a virágtolvaj süvölvényt, ki ellen most lopás miatt megindítják az eljárást.

— **(Négy baka egy sorban.)** Hangoz volt tegnap este a Klimó-utca a falusi legények kurjongatásától. A tegnapi járási sorozáson bevált négy legény vonult végig a Klimó utcán, kik felvirágozott kalapjaikat dobálva ég felé, majd kiugrottak bánatukban a magas-száru csizmából, közbe rozsdás torokkal kurjongatva a nótákat. Persze csak addig tartott a dicsőséges felvonulás, míg a Ferenciek temploma elé nem értek a legények, hol a sarkos rendőr mihamarább leszóltta őket s dicséretükre legyen mondva, az elkeseredett legények szépen elhallgattak. Hogy kik voltak, azt nem tudni, de ki is keresné ezt ilyenkor? Mérték alá állították őket, bevették katonának, nagyot ittak bánatukban a legények, aztán kurjongattak! Hát kinek mi köze hozzá?

— **(Apró koldusok.)** Nem egyszer adtunk már hirt lapunkban arról a körülte-kintő gondosságról, melylyel rendőrségünk a tiltott koldulással foglalkozó egyéneket üldözi, de dacára ennek még most is akadnak oly apró gyerekek, kik szánalmat keltő külsejükkel könyöradományokat csikarnak ki a járókelőktől s néha siránkozó hangu panaszukkal utcahosszat kísérik az embereket. Természetes, hogy ezért nem lehet a rendőrséget teletöl-

ségre vonni, mert a mi rendőrségi létszámunknál jóval nagyobb lenne szükséges arra, hogy azokat a járók-elők közé vegyülőkis koldusokat a rendőrösszemek észrevegyék. S hogy a belváros legnépesebb utcái (Király- és Ferenciek-utcája) mielőbb megtisztuljon a kis alkalmatlankodóktól, ez uton hívjuk fel reája a rendőrség figyelmét. Hiszen van elég humanus intézménye városunknak, mely a valóban nyomorban sanyalódókön örömet segít s nem kell közönségünket részvétlenséggel, könyörületlenséggel vádolni, ha napisétája közben az ilyen kis szánalmas páriáktól megkimélve óhajt lenni!

— **(Elveszett lovak.)** Jessenszky Ferenc bükösi földbirtokos istállójából a napokban tizenhét darab ló elveszett. Hogy a kocsis vigyázatlanságából nyitva felejtett istálló ajtón át szöktek-e meg a lovak, vagy pedig úgy kötötte el valami lóköttő banda, azt az e tárgyban megindított nyomozás fogja kideríteni.

— **(Egy dúsgazdag feltaláló.)** Oly gyakran hallottunk már olyau feltalálóról, a kik szorgalmuk és tehetségük gyümölcsét nem élvezhették, hogy jól esik egyszer olyan feltalálóról is hallani, a ki találmányával számos milliót szerzett. Ilyen szerencsés feltaláló volt a nemrég elhunyt Hughes tanár, a kinek a róla elnevezett távirást és sok különféle villamos készüléket köszönhet a tudomány. Hughes tanár halála után körülbelül 60. millió koronát hagyott hátra és ezt az óriási vagyont kizárólag tudományos és jótékony célokra testálta.

neki, hogy a thea-estélyre okvetlen elvárom. Meglátogattam volna, de ezt még sem találtam illőnek. Megteszi?

Válaszolni akartam, hogy megbízatása végtelen megtiszteltetés reám nézve, de már nem volt időm, mert az urak visszatértek a szobába. Alig maradt annyi időm, hogy a levelet eldughattam. Nos és most itt vagyok s várom a választ.

— A választ? Hát tudod mi van a levélben?

— Fogalmam sincs róla. De Várnayné azt mondta, hogy hozzak neki még ma feleletet. Eljössz a thea-estélyre?

— Igen, . . . azaz hogy nem . . . különben most még nem tudom, szóltam zavarodottan. Majd megmondom.

Igazán mondhatom, nagyon furcsán éreztem magam, midőn a kis kadét eltávozott. Bosszantott első sorban, hogy Ilonában csalódtam, mert én mindent ki tudtam abból nézni, csak azt nem, hogy kacér, mi most kétségtelenül állt előttem. Haragudtam, mert megfosztottak attól a gyönyörtől, hogy ezt az asszonyt meghódítsam, Azt hittem, hogy összes filozofiámat, minden praxisomat kell a küzdőterre vinnem, hogy elérjem azt, mit megszerzett egy közönséges primvágás,

többet is mondanék neked. Az az asszony nagyon érdeklődik utánad.

— S ezt neked mondta meg? Ugyancsak bizhatik benned.

Türringer dicsekedni kezdett.

— Óh, még többet is mondott, sőt . . . sőt levelet is küldött neked!

— Nekem??!

— Igen! Itt van ni! S ezzel egy rózsaszínű, helyotrop illatu levelet hámozott elő attilája zsebéből.

— Ez az asszony tisztára megbolondult — gondoltam magamban s már azon voltam, hogy felbontatlanul küldöm vissza neki a levelet, de valami belső érzésem azt sugallta, hogy bontsam fel azt a keskeny borítékot. Csak néhány sor volt azon az idegen s mégis bizalmas hangon írva, melyet a tisztességes asszonyok akkor szoktak használni, midőn meginganak az erény útján s nem tudják, szívesen nyújtja-e karját az a férfi, a kibe belekötöttek. Ilona levele különben így szólt:

„Kedves főhadnagy Ur!

Ne keresse honnan, elégedjék meg azzal, hogy tudom párbajának és sebesülésének okát.

Törvénykezés.

Az első büntető felelőviteli fő-tárgyalások a kir. ítélőtáblán.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. április 25.

A magyar büntető jogszolgáltatásban nevezetes nap volt a mai a pécsi királyi ítélőtáblán. Ma volt ugyanis az első büntető felelőviteli főtárgyalási határnap a királyi ítélőtábla büntető tanácsa előtt s ezzel az új büntető eljárás modern intézményei a magyar igazságszolgáltatás e tekintélyes fóruma előtt is életbe léptek.

A nevezetes és ünnepélyes esemény a kir. ítélőtábla másodemeleti 26-ik szánu termében folyt le. A teremben a király arcképe függ a főhelyen s a bíróság asztalától balra a királyi főügyész, jobbra a védők asztala van. A bíróság mögötti tapétás ajtó a bírák tanácskozási szobájába, a védők asztala melletti tapétás ajtó a vádlottak várakozó szobájába nyílik. A terem közepét elválasztó korlát mellett előékeny figyelem jeléül a sajtó képviselői számára van asztal elhelyezve négy székekkel s a hallgatóság helyén négy sor szék áll. Az egész terem, puritán s mégis tekintélyes berendezésével az ünnepélyesség hatását teszi a szemlélőre.

A mai első főtárgyalások alkalmából a hallgatóság elég szépszámmal jelent meg. Ott voltak Hardy Sándor törvényszéki elnök Jobst Béla dr. és Koszér János törvényszéki bírák s többen a törvényszéki és kir. ítélőtáblai bírói és jegyzői karból is.

A mai napra öt ügy felelőviteli főtárgyalása volt kitűzve. Pont kilenc órakor bevonult a kir. ítélőtábla büntető tanácsa; Balogh Károly, táblai tanácselnök vezetése alatt:

Angyal Pál, Boc Alajos, Ciglányi Béla és Varga Nagy István, ítélőtáblai bírák. Sávell Kálmán kir. főügyész képviselte a vádhatóságot s a védelmet Jobst László dr., mint kirendelt közvédő, teljesítette. Jegyzőkönyvvezető Dulánszky Lajos jegyző volt.

(Ünnepélyes megnyitó.)

Balogh Károly kir. ítélőtáblai tanácselnök, mint a büntető tanács elnöke, a bíróság bevonulása után ünnepélyes alkalmi beszédet tartott.

A mai nap — ugymond — új korszakot jelent s kiváló igazságügyi s jogszolgáltatási alkotás életbeléptét jelzi a pécsi kir. ítélőtáblánál. A mai napon az 1896. évi XXXIII. törvényekben lefektetett modern jogszolgáltatási elveknek megfelelően a büntető perrendtartás hármas egysége, a nyilvánosság, szóbeliség és közvetlenség üli diadalát, nyer megtestesülést. A királyi ítélőtábla, mint másodfokú büntető bíróság, megszabadul az írásbeliség nyűgétől s a közvetlenség útján szerzett bizonyítékokból alkothatja meg ítéletét. Ezen ünnepélyes alkalmánál, midőn üdvözli bírótársait, a kir. főügyészt, mint a vádhatóság képviselőjét és a védelem vivőjét, néhány szóval fogja igénybevenni szives türelmüket.

Az új büntető perrendtartásnak irányát és útjait az új büntető törvény a bíróság, a vádhatóság és a védelem részére egykép megjelöli. Ez irány és út nem parallel. Más-más szempontok vezetik a működésben a bíróságot, a vádhatóságot és a védelmet is. Megvan az eltérés, szétkülönbözés és a nézetek harca e funkcionálásban. Szilárd hite azonban, hogy a humanitás szelleme és az igazság érvényre emelése iránti közös törekvés lesz mindhárom tekintélyes faktor működésének középpontja, találkozási helye, melyért karöltve fognak működni. Ez az együttes működés a siker titka;

ez az összetartozás tudata és a lelkesedés a büntető jogszolgáltatás elveinek érvényre emelésében. Kéri e célból a maga számára jóindulatjukat és az Ur áldását kérve működésükre, a kir. ítélőtábla büntető tanácsának első büntető felelőviteli főtárgyalási ülését ezzel megnyitottnak nyilvánítja.

Sávell Kálmán, királyi főügyész, válaszolt első sorban az elnök ünnepi beszédére. Ez ünnepi beszéd hatása alatt áll — ugyrond — mikor e nagytekintélyű bírói testület előtt szót emel. Őszinte örömmel szólal most fel, mely örömet és lelkesedést minden büntető jogász átérzi. A bírói gyakorlat nem lesz többé ingadozó. Lehullnak az írásbeliség bilincsei s e gyakorlat ma már a modern jogtudomány magas színvonalán áll a szóbeliség, nyilvánosság, közvetlenség és legalitás elveinél fogva. Az új büntető perjog a bíróságnak az ítélkezés, a vádhatóságnak a tényállás, a védelemnek a védekezés terén messzemenő biztosítékokat szolgáltat. Ebben emeli ki a mai nap kiváló jelentőségét s a maga részéről hangsúlyozza, hogy míg e helyen a vádhatóságot képviseli, egy eszményi, magaslatos célért, az anyagi igazság érvényre emeléseért fog küzdeni s erre fogja fordítani teljes tevékenységét. A három tekintélyes faktor, a bíróság, a vád és védelem együttes működése az eszköz arra, hogy minden jogkérdésben a tényállás kellő világításba helyeztessék. Eleve is megvan győződve, hogy ez együttes működés nem fogja nélkülözni az összhangot s a nagy feladatokat szép sikerrel fogják megoldani. Ebben a meggyőződésben üdvözli a királyi ítélőtáblát, a védelem képviselőjét és benne az ügyvédi kart.

Jobst László dr. beszédét azzal kezdi, hogy neki, ugyis, mint a pécsi ügyvédi kamara elnökhelyettesének, jutott a kiváló szerencse, hogy a kir. ítélőtábla első büntető felelőviteli főtárgyalásán a közvédői tisztet első ízben tel-

Végtelenül hálás vagyok érte. De tudja-e főhadnagy úr, hogy indifferens hölgyekért nem szokott az ember verekedni? Vagy szerelemből, vagy lovagiasságból szokták a férfiak kockára tenni életüket. Önt vajjon mi indította rá, hogy értem megverekedjék?

Válaszát várja

őszinte barátjáné:

V. Ilona«.

— Hogy jutottál ehhez a levélhez? — förmedtem Türringerre.

A gyerek önkénytelenül kiegyenesedett.

— Várnayné adta! Különbön elmondom neked az egész históriát.

— Kiváncsi vagyok rá.

— Tegnap reggel az öreg (Dampf százados) a Reitschuhl után azt mondta, hogy holnap lesz Várnayéknál a thea-estély, menjünk el hozzájuk ma vizitálni. Tizenegy órakor gyülekeztünk a kapitány lakásán s aztán elmentünk Várnayékhoz. Igen szívélyesen fogadtak. Az a földbirtokos meg majd hogy el nem olvadt az udvariasságtól. Mikor már átestünk a kezdet nehézségein, Várnay azt indítványozta, hogy nézzük meg a gazdaságát, meg a lovait. A többiek ráálltak s én is

velük akartam menni, de Várnayné oda szólt az urának:

— Menjetelek csak, lelkem. A hadapród ur itt marad. Mig ti odajártok, ő lesz az én segéd-tisztem.

A többiek mosolyogva elmentek, én meg ott maradtam az asszonynyal. Félttem, hogy baj lesz. Mert tudod főhadnagy ur, hogy milyen kellemetlen felfedezésre jutottam?

— Nos?

— Felismertem Várnaynéban azt a leányt, akit én annak idején szobalánynak néztem a réten s körülöleltem. Hiszen emlékszel még, milyen jókat kacagtatok rajtam a kaszinóban? Nos hát most tartottam a leckétől.

— Pompás! — kiáltottam fel nevetve.

— Nem mondhatnám, hogy valami pompásan éreztem magam, de Várnayné szerencsére egy szót sem szólt arról a dolgról. Alkalmasint elfelejtette. Hanem ahelyett rám nézett azokkal a bárs onyos szemekkel s könnyörgőleg nyújtott felém egy levelet.

— Hadapród ur kérem — mondta szégyenkezve — ha nem esik nehezére, adja oda ezt a levelet Dorner főhadnagy urnak s mondja meg

jesitse. *Szent meggyőződése, hogy az új bűnvádi perrendtartás közelebb hozta a bírói kart az igazsághoz.* Mődot és alkalmat ad a tiszta anyagi igazság elérésére s igen sok téves nézetet eloszlatni van hivatva. Benne ténynyé vált, hogy az ügyvédi kar előmozdítója az igazságnak s az anyagi igazságnak érvényre-emelésében a bíróság és a vád mellett harmadik tényező. Ünnepelesen igéri, hogy amit tehetséggel, szorgalommal és becsülettel megtenni lehet, azt az ügyvédi kar e cél elérésére meg fogja tenni. Köszöni, hogy erre az ügyvédi karnak az igazságszolgáltatás alkalmat ad s üdvözölvén az ügyvédi kar nevében a magas bírói testületet, még egyszer igéri, hogy mindent megtesznek a magasztos célok elérésére.

E felemelő hatása, ünnepélyes beszédek után a bíróság áttért az első főtárgyalási felelbbviteli büntető ügy tárgyalására.

(Tarródi János ügye.)

A nagykanizsai kir. törvényszék, mint elsőfoku büntetőbíróóság *Tarródi János*, hatvankétéves, egyedüli lakos, kéregető koldust, ki már rovtól előéletű, kétrendbeli lopásért elítélte hathónapi börtönre.

Boc Alajos, táblai bíró mint előadó, ismertette ez ügyet. A vádlott, ki a felelbbviteli főtárgyaláson nem jelent meg — 1899. nov. 12-én *Kuruc* Andrasnéól ruhákat lopott 1 korona 62 fillér értékben és *Mikó* Ádámól tarisznyát s ölelmiszert 1 korona 40 fillér értékben. A bűnügyi főtárgyaláson a kétrendbeli lopást a törvényszék előtt beismerie; az ítélet bűnösséget kimondó részében megnyugodott, de a büntetés mértékét meglebbezte. A kir. ügyész megnyugodott az ítéletben.

Dulánszky Lajos jegyző felolvasta ezután a nagykanizsai törvényszék ítéletét.

Ballogh Károly elnök feltette ekkor a kérdést, hogy a bűnügyi iratok közül kívánna-e felolvasatni a vádhatóság és a védelem?

Jobst László dr. védő kéri felolvasni a vádlott előéletére vonatkozó iratokat.

Az elnök erre felolvassa a nagykanizsai törvényszék kétrendbeli ítéletét, melylyel a vádlott 1876-ban 6 hónapi börtönre s 1889-ben kétevi fegyházra volt ítélve többrendbeli lopás büntetéseért. S miután ez ügyben csak az elítelt felebbezett, átadja az elnök szót a védelemnek.

Jobst László dr. védő előadja, hogy miután a törvényszék a jelen ügyben minimális büntetést alkalmazott s az összes enyhítő körülményeket tekintetbe vette, nincs abban a helyzetben, hogy védelem védelmére bármit is felhozhasson. Hogy védelem az ítéletet, mely a lehető legenyhébb, meglebbezte: bizonyára tudatlanságán s a törvényekben való járatlanságán mulott.

Rövid tíz perc múlva újra megjelent a bíróság a teremben s az elnök ő felsége a király nevében kihirdette az ítéletet, mely szerint a pécsi kir. ítélőtábla, mint másodfoku büntetőbíróóság a *Tarródi János* ellen kétrendbeli lopás büntetése ügyében a nagykanizsai törvényszék által hozott ítéletet a vádlott által a büntetés mértékét illetőleg meglebbezett részében helybenhagyja; egyéb nem felebbezett részeiben pedig nem érinti.

Az ítéletet a bíróság s a hallgatóság állva hallgatták végig s csak az *indokok* felolvasásánál foglaltak helyet. Az *indokok* szerint a törvényszék a btkv. 92. §-a alkalmazásával a legenyhébb mértékben szabta ki a büntetést s a kir. tábla részére nem volt meg ennél fogva a büntetés mértékének leszállítására a lehetőség.

Az ítéletet a védő tudomásul vevén, az jogerőssé vált.

(Skalics Balázs és társai.)

Ez ügyben sem jelentek meg a vádlottak, kik részéről egyedül történt felebbezés az ítélet ellen, a büntetés mértékét illetőleg.

Boc Alajos előadó ismertette az ügyet.

E szerint *Skalics* Balázs és *Horváth* Bálint, lapáthegyi lakosok, 1899. október — novemberben hét rendbeli lopást követtek el, hét lapáthegyi lakostól emelvén el nyílt helyről ludat és egyéb baromfit, összesen 49 frt 60 krajcár értékben. Feleségeik eladták a lopott jószágot s ezért orgazdaság miatt kerültek vád alá. *Skalics* Balázst a nagykanizsai törvényszék egy évi és hat havi börtönre. *Horváth* Bálintot hat havi fegyházra; *Skalics* Balázné *Novák* Terézt egy havi fegyházra s 10 frt pénzbüntetésre és *Horváth* Bálintné hét napi fegyházra ítélte el, a mely ítéletet ők meglebbezték.

Skalics Balázs 1887-ben hathavi fegyházra, 1893-ban két hétre és 1895-ben nyolchavi börtönre volt büntetve lopásért. *Horváth* Bálint csak egy ízben volt büntetve; a másik két vádlott büntetlen előéletű.

Egyéb előadni való a tárgyi igazság kiderítésére nem lévén, az elnök átadta a szót a védelemnek.

Jobst László dr. védő az enyhítő körülmények fokozottabb mérlegezését kérte az ítélet meghozatalánál, mert védenői beismerésben vannak; s kéri a büntetés leszállítását.

Sável Kálmán, királyi főügyész, ellenzi a büntetés leszállítását. A minősítés nem képez enyhítő körülményt is. Az enyhítő körülményeket úgy is teljes mértékben figyelembe vette a bíróság, mikor az elsőrendű vádlottnál csak egy évi s hat hónapi börtönt alkalmazott, holott itt a büntetés nyolc esztendőig terjedhet. Ugyanez áll a másodrendű vádlottra is kinél az összbüntetésül kiszabott hat havi fegyház a legenyhébb büntetés; valamint enyhe a büntetés a másik két vádlottnál is. Kéri tehát a törvényszék ítéletének helybenhagyását.

A védő a vádhatóság beszédére reflektálni nem óhajtván, a bíróság visszavonult ítélethozatal végett.

Jó félórai tanácskozás után hirdették ki az ítéletet, mely szerint a kir. tábla a törvényszék ítéletét *Skalics* Balázs, *Horváth* Bálint és *Horváth* Bálintné által meglebbezett részeiben helybenhagyta; azonban a *Skalics* Balázné *Novák* Teréz által meglebbezett részét a büntető perrendtartás 385. §-a alapján anyagi semmiségi ok miatt hivatalból megsemmisíti s vádlottakat a vád és következményei terhe alól felmenti.

Az ítéletet a vádhatóság képviselője s a védő is tudomásul vevén, az jogerőssé vált.

(Balázs Erzse ügye.)

Balázs Erzset a szegvárdi kir. törvényszék annak idején lopás büntetéseben mondta ki bűnösnek s ezért hat havi börtönre, három évi hivatalvesztésre, továbbá politikai jogainak felfüggesztésére ítélte. Balázs Erzse a bűnösség kimondása ellen felebbezett. A kir. ítélőtábla a mai szóbeli felelbbviteli tárgyaláson tárgyalta az ügyet. *Boc* Alajos előadó ismerteti az ügyet az akták alapján. *Dublec* Miklós várdombi lakos észrevette, hogy banokszent-györgyi pincéjéből a bora egye fogy. Balázs Erzsetre gyanakodott, ki, bár nem volt bora, mégis adogatott el bort. Elhatározta, hogy ráles.

Elment heti piacra s sógorának, *Kálmán* (Bundás) József hegyőrnek adta a pince kulcsait s kiküldte oda. 1898. július 29-én, a hetivásár napján Balázs Erzse kérdezte, *Dublec* nejét, hogy hol van a férje és a hegyőr? Azt felelte, hogy nincsenek itthon. Ekkor vádlott kért *Dublec*nél egy sarlót s egy kötényt, hogy kimegy a szőlőbe füvet sarlózni. Az ő szőlője *Dublec*től mintegy negyven lépésnyire van. A délelőtt folyamán többen is látták őt sarlózni, sőt a déli órákban is ott maradt. Ekkor — a hegyőr vallomása szerint — Balázs Erzse egy szalmazsupot fölemelve a tetőn, azon bemászott a présházba. Benyitotta az ajtót s a vele szembe jövő Balázs Erzset, ki egy korsó bort hozott a kezében, megzalo-

golta. A vádlott a tárgyalás folyamán mindent tagadott s azt mondja, hogy a hegyőr részéről boszurműve ez mind, minthogy bűnös kívánságának nem tett eleget.

Jobst László dr. védő kéri a vádlott felmentését, mert a hegyőr, ki a sértettnek különben is rokona, vallomását nem tartja némi ellentmondások után szava hihetőnek. Nem volt hivatalos helyszíni szemle, nincs semmi biztos tárgyi bizonyíték, mert elvégre a zálogolást a présházon kívül is elvégezhetette a hegyőr.

Sável Kálmán, a vádhatóság képviselője ellenkező véleményen van s kéri az első foku bíróság ítéletének helybenhagyását.

A kir. ítélőtábla visszavonulván tanácskozásra, az elsőfoku bíróság ítéletét megváltoztatta, a mennyiben Balázs Erzsetet felmentette. A ítélet jogerős.

(Tóth Sándor és Vörös János ügye.)

E két ügyet, bár semmitéle konnekszióban nincsenek egymással, egyszerre tárgyalta Cigányi Bóla előadó ismertetése alapján a kir. tábla. A múlt év július hó 26-án a zalavári vásáron verekedés volt. *Lutz* József csikós hajtotta haza a csikókat s a kocsmá előtt *Fehér* Károlylyal összeveszett, kinek *Tóth* Sándor, a vádlott, mint nagybátyjának segítségére ment. *Tóth* Sándor aztán egy huszággal kiütötte *Lutz* József jobb szemét.

Vörös János ugyancsak kiütötte egy másiknak a szemét. Ez a szerencsétlenség is a fentebbi vásár alkalmával történt, ugyanazon a napon. Ugy délután 5 óra tájban *Vörös* János bojtár, kérte gazdáját *Cseri* Józsefet, hogy szükségletei beszerzése végett engedje el a vásárba, *Cseri* el is engedte, magától érthető, hogy a marhahajtás idejéig. *Vörös* János elvégezvén a vásárban a dolgát, bement egy sátorba s rendelt egy pohár sört s egy zsemliét falatozgatott melléje, melyet a bűnjel gyanánt szolgáló késsel szeldelt. Állítása szerint a pohár sörét még ki sem itta, mikor gazdája részegen arra jött s őt meglátva, szidni kezdte, kérdőre vonta, hogy miért nem megy haza holott itt van már a marhahajtás ideje, sőt botjával *Vörös* János fejére olyan ütést mért, hogy 8 napig gyógyuló sebet ejtett rajta. Ezen ütésre *Vörös* János védelmül hátra csapott s véletlenül kiszúrta gazdája szemét úgy, hogy az orvosi szakvélemény szerint *Cseri* József még sikeres műtét után sem nyeri vissza látóképességét.

A nagykanizsai kir. törvényszék *Tóth* Sándort súlyos testisértés büntetése miatt 7 havi börtönre ítélte kötelezvé *Lutz* József részére 200 korona megfizetésére s a bűnügyi költségek megtérítésére. *Vörös* Jánost pedig a jogos önvédelem alapján felmentette.

A kir. ügyész az első ügyben a büntetés súlyosbításáért s a második ügyben a bűnösség kimondásáért felebbezést jelentett be.

Vörös János ügyét illetőleg a kir. főügyész, *Sável* Kálmán fenntartja kir. ügyész álláspontját, a mennyiben szerinte ez esetben jogos önvédelemről szó nem lehet, különben is *Cseri* József csak a házi fegyelmet gyakorolta köteleességét elmulasztó cselédje felett, mely eljárást a törvény védelmébe vesz s így megvilágítva az ügyet, *Vörös* János, mint cseléd nem volt utalva, annál kevésbé jogosítva az önvédelemre gazdájával szemben.

Jobst László dr. védőügyvéd védelmét arra helyezi, hogy a cseléd az adott helyzetben csupán reflex mozgást csinált, mert akkor nem is gondolkozhatott, még kevésbé mérlegelhetette a gazdájával való viszonyát s egyéb körülményeket. Ezek alapján kéri védenének érdekében az elsőfoku bíróság ítéletének jóváhagyását.

A kir. tábla ítélethozatalra visszavonulván, mindkét ügyre nézve helybenhagyta az elsőfoku bíróság ítéletét.

Sável Kálmán, mint a vádhatóság képviselője *Vörös* János ügyét illetőleg a királyi

tábla ítélete ellen *semmiségi panaszszal* élt s így ez az ügy a kir. kuria elé kerül.

(Orbán István ügye.)

Az utolsó ügy, mely a pécsi kir. ítélőtáblánál ma bűnügyi felelőviteli főtárgyalás alá került, *Orbán István* kőnyii lakosnak az ügye volt, ki súlyos testi sértés büntetéssel vádolttan került a szegzárdi kir. törvényszék elé, mely a vádlottat annak idején nyolc havi börtönre ítélte.

Ez ügyben mint előadó *Varga Nagy István* kir. ítélőtáblai bírósági szerepelt; az első bíróságnál felvett végtárgyalási jegyzőkönyvből kitűnik, hogy *Orbán István* kőnyii lakos múlt év november hó 6-án *Örvényi Pál* lakodalman táncra kérte fel *Varga Katalint*, az egyik nyoszolyólányt, ki azonban azzal adott kosarat *Orbán*nak, hogy a táncot már másnak ígérte.

Az előnyben részesített legénnyel aztán *Orbán István* szóvitába elegyedett, s hogy a dolog verekedéssé ne fajuljon, *Bakarec Károly* kőnyii legény, ki szintén a lakodalomban volt mint békéltető lépett közbe, mi azonban oly dühbe hozta *Orbán*t, hogy bicskát rántva jobb szemén úgy megszurta *Bakarec Károly*t, hogy az harminc napi gyógyulási időt igénylő súlyos sérülést szenvedett.

A szegzárdi kir. törvényszék ezért *Orbán István*t az enyhítő körülmények tekintetbe vételével súlyos testi sértés büntetésében mondotta ki bűnösnek és nyolc havi börtönre ítélte, mely ítélet ellen *Orbán István* felebbezést jelentett be.

Varga Nagy István előadó előterjesztése után *Jóbsz László* közvédő kérte a kir. táblát, hogy az első bíróság által folhozott enyhítő körülmények fokozottabb tekintetbe vételével enyhébb büntetést szabjon vádlottra, *Sávell Kálmán* kir. főügyész pedig a büntetés kiszabását helyesnek találván, az ítélet jóváhagyását kérte.

A kir. ítélőtábla büntető tanácsa rövid tanácskozás után *Orbán István* bűnügyében hozott elsőfokú ítéletet indokainál fogva helybenhagyta, s így az ítélet jogerőssé vált.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése április hó 25-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén tárgyalta a kérvények tizenharmadik sorjegyzeit.

Legérdekesebb ezek között Komárom vármegye föllirata a választási törvény 7., 8. és 9. §-ainak megváltoztatása iránt. A kérvényi bizottság ezt a fölliratot ősi szokás szerint irattárba tételre javasolta.

Ez ellen fölszólt *Thaly Ferenc*, mert ezek a paragrafusok szégyenfeltjai a kuriai bíráskodásról szóló törvénynek, a mikor az etetést, itatást s a fuvardijakkal való vesztegetést törvényesítik. Ezek a szakaszok eltörölendők s ellenindítványt ad be, hogy a Ház a kérvényt ne irattárba tegye, hanem adja ki pártolólaga a kormánynak.

Radocza János és *Szell Kálmán* az irattárba helyezést pártolták, *Rátkay László*, *Molnár János*, *Buzáth Ferenc* pedig *Thaly Ferenc* indítványa mellett érveltek.

A többség az irattárba helyezést határozta el.

Több interpellációra adott miniszteri válaszokat tudomásul vette a Ház.

Plósz Sándornak azt a választát, hogy a námesztői rituális vérvád nem igaz, *Zmeskál Zoltán* nem vette tudomásul, de a Ház tudomásul vette.

TÁVIRATOK.

— **A transzváli háboru.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A londoni „Reuter”-ügynökségnek jelentik *Maszeruból*, hogy a boerok reggel négy ágyu fedezete alatt kemény támadást intéztek *Dalgely* hadállásának északi részére. Az angolok visszaverték a támadást, mire a boerok a sikságra vonultak, honnan több órán át nagy távolságról puskatüzést folytattak.

— **Öreg asszony nem vén asszony.** (A Pécsi Figyelő eredeti távirata.) Egy *Baky Gyula* nevezetű volt budapesti lakos, tavaly a kedvesétől, egy öreg grófnétől kicsalt Párisban hetvennégyezer frankot. A megcsalt és megszarolt öreg grófné feljelentésére Budapesten tartóztatták *Bakyt*, kinek ügyében ma vette kezdetét a tárgyalás a budapesti törvényszéken. Azt vallja a vádlott, hogy a grófnénak ő előtte egy cigányprimás volt a kedvese, kit *Lazarovics Mihály* mutatott is neki. Ugyanő másnap közölte vele, hogy a grófné vele viszonyt óhajtana kezdeni. *Baky* akkor még nem tudott franciául. *Rimler Gyula* volt köztük a tolmács.

— Én nem akartam ilyen dologba belemenni, mondja; de *Rimler* rábeszélte, mondván: „Csak nem fogja magától eldobni a nagy szerencsét! a grófnénak milliói vannak!”

A tárgyalás folyik.

— **A gyermekgyilkosok ügye.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A budapesti esküdtbíróóság előtt ma folytak le a perbeszédék az újpesti gyermek-gyilkosok ügyében. *Sonnenberg*

Adolfné mellett *Friedmann Bernát* dr. védőügyvéd mondott védőbeszédet; *Visontai Soma* nagy hatással védelmezte *Ziegler József* szigorló orvost; *Káldor Gyula* dr. pedig *Sonnenberg Paulát* védelmezte. Az ítéletet csak ma estére lehet várni a szenzációs ügyben.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Szép erős hasított, két méteres

tölgyfa karót

szállít jutányos árban

Marton Miksa

fakereskedő

Pécsett, Szigeti ország-ut 33. szám.

Telefon-szám 88.

Egyben ajánlja nagy raktárát szép asztalos anyagokban, épület-, metszet- és tüzláiban, aszfalt-, kátrány-, elszigetelő lemez és carbolineumban. — Aszfalt elszigetelő máz nedves falak szárazzá tételére.

Az elismert legjobb első pécsi moly ellen biztosító és ruhaóvó intézet

alkalmat nyújt a n. é. közönségnek, hogy télen használt

ruháit, bundát, szőrmeárut sat.,

nyáron át a leggondosabb ápolás által mindennemű károk ellen csekély díjazás mellett, megvédje.

A ruhák kívánatra elhoznak és az elismervény ellenében vissza is küldetnek.

A midőn még a n. é. közönségnek szives tudomására adom, hogy az összes nálam lévő ruhaneműek az első magyar általános Biztosító társaságnál az elmúlt idényben 35.000 koronára biztosítva voltak, maradtam magam b. figyelmébe ajánlva, kiváló tisztelettel

MANDL ARMIN

szücs üzlete és ruhaóvó intézete

Irgalmasok-utca.